

Gülerek, Keyif Alarak

The Rotarian arşivinden

Mevlana ve 3 Ders

Ormanda bir fare vardı. Havalı, kibirli, her an bir hayvana musallat olan kuyruğu dik fare. Kuşların yuvasına pislemediği gün maymunun kuyruğu ısırır, tavşanı korkutmadığı gün tilkinin başını şişirdi. Orman hayvanları illallah demişti farenin elinden. Bu böyle devam edemezdi. Sonunda hayvanlar aralarında bir heyet kurup aslanı ziyarete gittiler. Ormanın kralı oydu, bir çare bulurdu nasılsa...

Bütün hayvanları topladı aslan. Yaşlı kaplumbağayı dinlediler önce, sonra zürafayı, sonra tavşanı, maymunu, ağaçkakarı, yılanı, hatta diğer fareleri. Sözü en son kedi aldı:

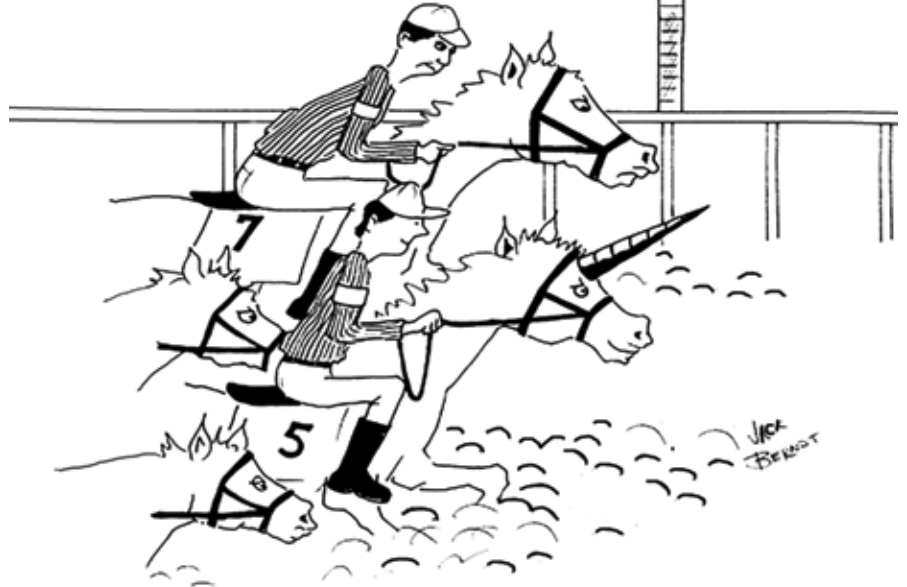
—Saygıdeğer kralım, dedi bıyıklarını burarak, bu işi bana bırakın. Bir onunla ta ezelden düşmanız.

Aslan diğer hayvanlara baktı, ne dersiniz, diye soruyor gibiydi. Olur manasına başlarını salladılar. Kedi göğsünü gere gere yeni görevinin başına gitti. Herkes olabilecekleri beklemeye koyuldu.

Fare bir ağacın altında, olanlardan habersiz, planlar kurmakla meşguldü. Kuyruğunu dikmiş kendi kendine konuşuyor, sinsi sinsi gülüyordu. Kedi yavaşça yaklaştı arkasından. Doğrusu bu işin kolay olacağını o da bekleliyordu. Avına sessizce yaklaştı, pençesini kaldırdı, o da ne! Bu farenin ensesinde gözü vardı sanki. Kedinin gölgesini gören fare şimşek hızıyla fırladı. Önde kaçarken bile kuyruğu havada bir fare, arkasında görev aşkıyla yanan azimli bir kedi. Görülmeye değerdi doğrusu.

O köşe senin, bu ağaç benim; o kayalık senin, bu kovuk benim, öyle bir koşturmaca ki!

Nihayet düz bir ovaya geldiler. Fare sağına baktı, soluna baktı, kaçacak yer yok. Karşıda otlamakta olan bir inek gördü. Bütün kuvvetini toplayıp, ineğin yanına doğru koşmaya

başladı. Nefes nefeseydi. Az önceki sıçrayışında biraz daha ağır kalsa, neredeyse dik kuyruğunun ucundan yakalanacaktı. Can havliyle bir yandan ineğin yanına koşuyor, bir yandan da, dur sen, diyordu, bir kurtulayım neler yapacağım sana, dur sen!

Nihayet ineğin yanına ulaştı fare. Yalvardı, yakardı, beni sakla diyerek. Ne derse desin inek kabul etmiyor, senden az çekmedim, diyordu, ne halin varsa gör!

Türlü diller döktü, ağladı.

—Ben ettim sen etme inek kardeş, diyordu, şu kedi belasından bir kurtulayım, beni sen bile tanıyamayacaksın. Nasıl akıllı-uslu olacağı bir bilsen... Hem bir düşünsene, kuyruğu dik fare ve inek... Asırlar sonra bile bizi anlatacak kitaplar.

Sonunda;

—Peki peki, dedi inek; uzatma da geç şöyle arkama,

Ve farenin üstüne pisledi.

Kedi ovaya vardığında acınacak haldeydi. Ayakta duracak hali kal-

mamıştı zavallı hayvanın. Hemen sağa-sola bakılmaya başladı. Dümdüz bir ovaydı burası ve karşıdaki inekten başka kimsecikler yoktu. Belki de bu inek fareyi görmüştür diye düşündü. Son takatini toplayarak ineğin yanına geldiğinde, bir şey sormasına gerek kalmamıştı. Kedi gülmeye başladı.

Manzara şöyleydi: Dümdüz bir ova, bir inek, ineğin hemen arkasında taze pislik kümesi, onun içinde dik bir kuyruk... Yavaş yavaş yaklaştı kedi, kuyruğundan tuttuğu gibi fareyi parçalayıverdi.

Hazreti Mevlana, bu hikâyeden üç şey anlamak lazım diyor:

Bir: Sana her pislik atan, senin düşmanın değildir.

İki: Seni pislikten çıkararak herkes, dostun değildir.

Üç: Madem bu kadar pisliğin içindesin, kuyruğu dik gezmenin alemi ne?

